

Spredte Notitser

fra 1787 til 1937.

Ved

Roskilde og Omegns Fugleskydningsselskabs

150 Aars Jubilæum.

Roskilde Tidendes Tryk.

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

Vi denne Sang begynde
vil med at sige Skaal,
thi vi vil ikke synde
mod gæve Fædres Maal.
Paa dette skal vi kendes:
I Fædres Spor vi gaar,
og saa vil vi da mindes
halvandet Hundred' Aar.

— — —

Mel.: Har De læst den Berlingske Avis —

Langt tilbage kender vi den Skik
at ha' Fugleskydning.
At man skød med fast og sikkert Blik
kunde faa Betydning.
Hvis en Røver kom en Dag,
gav man ham det glatte Lag,
og hvert saadant vundet Slag
gav jo Mod i Brystet.

Man med Armbrøst eller Bøsse skod,
man sig mere vilde.
Paa Indbydelsen i sin Tid stod:
Papegøjegilde.
Og enhver, som lidt betød,
punktlig Kaldelsen adlød,
og man Papegøjen skød.
Op med Papegøjen!

Man ved „Børsen“ hejste op en Stang
øverst paa en Bakke,
men det omtrent allerførste Gang
mod Enden monne lakke.
Zimmer, Gl. Postgaard, saa
med Misundelse derpaa,
for hos ham var Himlen blaa
og Tegl paa alle Tage.

Madam Lindberg Stormen dog red a',
og man skød og skaalte,
og naar man om Morg'nen gik derfra,
man daarligt Solen taalte.
En Justitsraads Guldsnors-Hat
sejled paa vort Torv en Nat,
det kan aldrig tænkes, at
det kan ske for *Fritsche*.

Siden man til Boserup drog ud,
det var rart af Vejen.
Skytterne tog ud i festligt Skrud,
men ligned Asgaardsrejen,
naar de næste Dag en Gang
hjemad gik, — men uden Sang —,
Vejen var saa lang, saa lang
og Benene saa trætte.

Nu i mange Aar vi har holdt til
her i disse Haller.
Her vi skyder fint — dersom vi vil,
og knækker Hummerskaller.
Platterne vi atter ser,
de os glæder mer' og mer',
og hvad der end siden sker,
de aldrig skal ta's fra os.

— — —

Mel.: Det gamle Træ.

Naar vi et Jubilæum har,
vi mindes vore Helte,
der vor Forening fremad bar,
skønt tit de selv undgældte.
Vi nævner Molkte, Borch og Struck
og Mellerup og Gade
og Brønnicke, Galschiøtt og Duch,
der alle Navne ha'de.

Saa har vi Sveistrup, Pætges, Kyhn
og Hertz og Agent Svane,
de Borgere var her i Byen,
afstak vort Selskabs Bane.
Og mellem det næstsidste Hold
en Række Navne findes.
O. V. Simonsen og Cold
og Georg stadig mindes.

Vi alle disse gode Mænd
og mange flere hylder.
I vort Selskab de gik i Spænd,
og det med Tak os fylder.
Vi løfte vil den Arv, vi fik,
vi fremad vil den bære.
De, som til deres Fædre gik,
vi mindes vil med Ære.

Mel.: Pengeskabsvisen.

Det var det gamle, nu vi ser paa Jubilæumsdagen,
den falder sent, men det kan vi ej gøre ved.
I Middelalderen var Som'ren læng're, det er Sagen,
og Fugleskydningen lidt senere fandt Sted.
Men bare vi faar skudt, og skudt det har vi da i Dag,
saa har vi Lov at holde et Sensommerslag.
I halvandet Hundred Aar
et og andet foregaar,
men det er jo det, der sker i Dag, vi bedst forstaar.

Hvem har vi i Bestyrelsen? Jo, *Oluf Olsen* er der,
han hører til de største Sportsmænd i vor By.
Han spiller dejligt Fodbold, hopper over flere Gærder,
og han er ogsaa dygtig til at pumpe Bly,
for selv om Fuglens Hale er et sejglivet Gespenst,
han trykker af saa sikkert, at det gi'r Gevinst.
Mangler De en Spiseske,
skal De ind til Oluf se,
et Par Sko og saa et Numer. Saa er det sket med de'.

Carl Hansen er vor Næstformand, og han kan lide Øllet,
han er saa glad for Varmen, vi har haft i Aar,
ved saadan Sommervarme kan man næsten bli' forsøl'et,
den giver alle vore Ølmænd gode Kaar.
Foruden at vort Skydeselskab har os Glæde voldt,
har Tuborg Hansen selv et Jubilæum holdt.
I halvtredsindstyve Aar
lod han løbe mangan Taar
ud i Byen, hvor han Tuborg-Salget forestaar.

Om Sognefogden ved vi, han sit Virke har paa Landet,
men Byen for det meste gi'r ham dagligt Brød.
Naar Grisene er solgt og Lhombrekortene er blandet,
saa tegner Situationen sig høj-rosenrød.
Han skeler helt misundelig til Fuglekonge *Worm*.
Blev H. P. Fuglekonge, var den vel i Form!
Han kan skyde, ja, han kan,
Amtets Skytters Førstemand,
og fra „Bjerget“ skal nu Byen hale ham i Land.

Vort Selskab *H. P. Glem* i Byfestkomiteen satte,
jeg saa ham paa Tribunen, dengang Jenny kom.
Han vendte sig og drejed sig og kunde ikke fatte,
at det var Nørregaard, hun stadig sværmed om.
Blot det var mig, saa tænkte Glem, der fik den første Dans.
Havde Jenny ogsaa snydt, hvis Chancen nu var hans?
Stakkels H. P. Hansen Glem,
Skuffelsen var mer end slem.
Vi fra Torvet kunde se, hans Øjne stod paa Klem.

Vor Formand, *N. C. Nielsen*, vi paa denne Dag vil fejre,
han fører os med kyndig, altid sikker Haand.
Med ham ved Roret vil vort Selskab altid vinde Sejre,
hans Favn er aaben og hans Tunge uden Baand.
Han over vore Fester altid sætter højt Humør,
paa Jubilæumsdagen gør vi stram Honnør.
Gid vi alle Dage maa
li'saa gode Formænd faa,
saa vil vor Forening let i Blomstring kunne staa.

— — —
Mel.: Jens Vejmand.

Hvem flytter vore Platter?
Det gjorde Hammerfelt!
Hvem samlede dem atter?
Morenø — Som'rens Helt.
Hvem skrev om Jubilæet
den store, tykke Bog?
Naa, Christensen, bevares,
hvor er den Mand dog klog!

Hvem fører vore Lister?
Niels Dreyer, forhen Smed.
Hans Ambolt før slog Gnister,
nu Pennen gør det med.
Hvem skyder af Kanonen?
Hr. Sørensen, har jeg hørt.
Den næsten altid skyder,
naar Krudtet blot er tørt.

Hvem mon der reviderer?
Det gør saamænd Hr. Hald.
En Anmærkning leverer
han nok om dette Knald.
Hvem skriver disse Viser?
Aah, det er bare tham.
De er jo alt for lange.
Ja, men det ligner ham.

Hvem er det, mest vi savner?
Jo, Damerne, min Ven!
I Aften vi dem favner,
naar kommer de igen?
Vi spørger N. C. Nielsen.
Hans Svar vi prompte faar:
De kommer alter med om
halvandet Hundred Aar.

— — —
Mel.: En er for lille.

Ærede Bestyrelse! Vi slutter denne Sang.
Den var ikke vid're god, men saa des mere lang.
Vi har spist og drukket tem'lig tæt,
hvert halvandet Hundred Aar man skal jo være mæt.
Byen var lille, men nu er den stor,
ogsaa i vores Selskab det gror.
Formanden krør sig, og det maa han godt,
for Bordet, han bestilte, er skam flot.

Vi har alle godt udfyldt den Plads, hvor vi blev sat,
og vi fylder mere, naar vi vandrer hjem i Nat.
Jubilæet fejres skal et Døgn,
ingen sige skal, det Jubilæum var en Løgn.
Vi hilser alle, der her er mødt frem,
det Jubilæum sent gaar i Glem.
Leve vort Selskab i Tusinde Aar!
Rejs Dem! Raab! Og derpaa Helan gaar!

tham.